

Formanden: Det til lejelovsforslaget stillede ændringsforslag kan ikke uden tingets samtykke behandles i indeværende møde. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Ændringsforslaget sættes først til forhandling.

Alvida Larsen: Af den tillægsbetænkning, der foreligger for folketinget fra udvalget vedrørende lov om leje, fremgår det, at udvalget henviser spørgsmålet om modernisering af gamle ejendomme til afgørelse i Københavns magistrat. Man får altså det indtryk, at Københavns magistrat har mulighed for at standse de ombygninger, de „ansigtsløftninger“ af gamle ejendomme, som jeg under lovforslagets første og anden behandling har henledt tingets opmærksomhed på.

Lad mig allerførst sige, at det naturligvis altid er noget, at udvalget dog endelig har mandet sig op til en drøftelse af spørgsmålet om ombygningerne. Da jeg fremdrog spørgsmålet under første behandling, forholdt både den højtærede minister og ordførerne sig totalt tavse. Man fandt ikke anledning til at sige sin mening om de fantastiske forhold, der totalt prisgiver lejerne, men skaffer husejerne, smarte geschäftsmagere, indbringende fordele. Ved anden behandling af forslaget om leje fremgik det, at udvalget stadig ikke havde følt sig foranlediget til at drøfte et spørgsmål, som angår titusinder af lejere over hele landet; end ikke kendskabet til og oplysningerne om, at der netop i de dage, udvalget arbejdede, fandt masseopsigelser af lejere sted, hårrejsende kendsgerninger, som hele pressen beskæftigede sig med, fik udvalget til at føle, at det af anstændighedshensyn i hvert fald måtte tage stilling til de huller i lejeloven, som disse forhold afslørede. På mit spørgsmål om, hvorvidt man havde drøftet sagen i udvalget, forblev både den højtærede boligminister og udvalget tavse, men intet svar er som bekendt også et svar; man

havde ikke drøftet sagen, til trods for at man gennem de respektive partiers presses omtale af og kommentarer til ombygnings-sagerne, opsigelserne og lejeforhøjelserne havde givet læserne og ikke mindst de berørte lejere det indtryk, at nu blev der taget fat på sagen. Man brugte stærke ord — jeg har set regeringspressen omtale disse ombygninger som sminkning af lig; det var usmagelige ting, der nok skulle blive sat en stopper for — men her i det høje ting, hvor den største og første mulighed er tilstede for at ændre forholdene, havde de ærede medlemmer, hvis presse førte det store ord, ikke noget at skulle sige.

Efter at jeg ved anden behandling igen havde henstillet til udvalget at drøfte spørgsmålet og foreslået, at udvalget traf forholdsregler, som kunne standse ombygningstrafikken i den form, den har nu, og hvor jeg bebudede at ville stille ændringsforslag, hvis ikke udvalget ville det, har udvalget altså taget sig sammen til noget af en drøftelse, der dog beklageligvis er endt med, at man er enig om, at der intet bør ske. Henvisningen til, at der via bygge-loven for København skal lægges ombygningerne hindringer i vejen, er i virkeligheden det samme som at sige, at der intet vil ske. Det ærede medlem hr. Ingvar Dahl's store armsving i borgerrepræsentationen forleden er til ingen nytte, og det ærede medlem ved det udmærket, for selv nok så mange ændringer i den københavnske bygge-lov, som iøvrigt længe har været under overvejelse, vil ikke få nogen betydning. Borgmester Julius Hansen har allerede i sommer henvendt sig til boligministeriet og anmodet om at få de nødvendige lovregler gennemført, men end ikke han har, selvom der i mellemtiden er sket det for ham glædelige, at der er kommet en socialdemokratisk regering og dermed en socialdemokratisk boligminister, den dag i dag kunnet opnå bare at få et svar på sin skrivelse. Svaret kommer naturligvis nok engang, men ændringer i bygge-loven vil ikke på nogen måde kunne forhindre ombygninger